

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: JUDr. J. Ž.**, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o poskytnutí příplatku k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2006, č. j. 41 Cad 41/2006 - 13,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora citovaným rozsudkem krajského soudu byla zamítnuta žaloba žalobce JUDr. J. Ž., jíž se domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 14. 2. 2006, kterým byla žádost žalobce o poskytnutí příplatku k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. zamítnuta.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že žalovaná i krajský soud nesprávně hodnotí podmínku č. 2 druhá věta „jeho část nebo vazbu v rozhodné době pro trestní čin, který byl rehabilitován podle citovaných zákonů“ a přitom poukazuje na to, že tuto problematiku podrobně vysvětluje ve svém podání z 11. 3. 2006 a prokazuje předávanými doklady krajskému soudu. Podle stěžovatele nelze vytrhávat daný případ ze skutečností dané doby a nechápat smysl zákonných ustanovení v jejich aplikaci. Obecné ustanovení zákonů je povinností soudu aplikovat na rozhodovaný konkrétní případ, což se v tomto případě nestalo.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření ke stěžovatelově žalobě a na odůvodnění napadeného rozsudku, s jehož obsahem se ztotožňuje. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Po předložení kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu, tento soud vrátil kasační stížnost se spisy krajskému soudu k odstranění vad podání kasační stížnosti ve smyslu § 108 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud usnesením ze dne 8. 12. 2006, č. j. 41 Cad 41/2006 - 28, ve smyslu pokynu Nejvyššího správního soudu stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost sdělením, v jakém rozsahu rozsudek

napadá, a uvedl důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť kasační stížnost je bez příslušné konkretizace.

Na uvedené usnesení krajského soudu stěžovatel reagoval podáním ze dne 15. 12. 2006, v němž uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá v celém rozsahu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a dále uvedl, že předpokládá, že krajskému soudu byly předány materiály, které k žádosti o příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. přiložil. Jiné doklady nevládní.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzenou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel však ani po obdržení výzvy k odstranění vad podání své kasační stížnosti, tuto kasační stížnost bližší konkretizoval uvedením, v čem spatřuje nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem. Na stěžovateli bylo, aby reagoval na důvody uvedené v rozsudku krajského soudu, které krajský soud vedly k zamítnutí stěžovatelovy žaloby. Takto však stěžovatel nepostupoval, když pouze odkázal na své podání z 11. 3. 2006, tj. z doby před vydáním rozsudku krajského soudu. Rovněž stěžovatelův poukaz na materiály, které byly předány krajskému soudu, související s jeho žádostí o příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., nemůže vést k posouzení jeho tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Vzhledem k tomu, že v kasační stížnosti stěžovatel nijak konkretizoval důvody, v nichž spatřuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, přičemž vadu svého podání neodstranil ani k výzvě krajského soudu, přestože byl poučen o následcích nesplnění uložených povinností, Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než ve smyslu § 37 odst. 5 a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) kasační stížnost odmítnout.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu